

Lluny

de la tempesta, feliçment palpe
la barana freda del meu balcó contemplant que en la muntanya
plou.

El meu amic Pere,
que és fadrí i té l'afició dòcil
d'estar avorrit totes les vesprades dels divendres,
s'ha decidit a pujar la muntanya que jo ara mateix mire;
des d'allí truca i diu, rebentat, quina calor que fa,
quin paisatge més sec, quin desert,
quina claror, quin sol
més lluent.

I jo, que podria acceptar
que no plou,
juraria que és de nit.